

Arrest

nr. 193 237 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bijlage 26quater luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[A.O.A.] [...]

nationaliteit : Somalië

Alias: [O.A.A.]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Somalisch staatsburger van Hawadle (subclan Abdiyusuf) afkomst verklaart te zijn, werd op 26.09.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 18.10.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van zijn originele identiteitskaart met nummer 26612227091982 (afgegeven door Mogadishu op 05.02.2014 en geldig tot 04.02.2019) en een werkpas van de Somali Football Federation (FIFA/Somali Red Crescent). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat er aan betrokkene een visum in Zwitserse vertegenwoordiging werd afgeleverd door de Zwitserse ambassade te Nairobi (KEN). Dit visum was geldig voor een verblijf voor 10 dagen met geldigheidsperiode van 03.09.2016 tot 12.09.2016.

Op 21.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin ontkende betrokkene het feit dat zij vingerafdrukken geregistreerd werden in het kader van een visumaanvraag in Zwitserse vertegenwoordiging en dat hij ooit een visum heeft aangevraagd. Hij stelde verder ook niet in Zwitserland geweest te zijn en verklaarde via een vals paspoort te hebben gereisd dat door de smokkelaar voor hem geregeld werd. Met betrekking tot zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 29.07.2016 vertrokken te zijn vanuit Somalië en stelde hij eerst per auto naar Ethiopië te zijn gereisd waar hij tot 24.09.2016 in een huis te Addis Abeba (ETH) verbleef. We benadrukken dat deze verklaring tegenstrijdig is met het feit dat de vingerafdrukken van betrokkene bij de Zwitserse ambassade te Nairobi (KEN) geregistreerd werden in het kader van een visumaanvraag en dat dit visum effectief aan betrokkene werd afgeleverd. Betrokkene verklaarde op 24.09.2016 per vliegtuig te zijn doorgereisd naar een voor hem onbekend land waar hij tot 26.09.2016 in een voor hem onbekende stad verbleef. Betrokkene stelde dat hij deze reis via een vals paspoort maakte maar deze verklaring kon niet verder geverifieerd worden aan de hand van het desbetreffende paspoort. Op basis van het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat er aan betrokkene een visum in Zwitserse vertegenwoordiging werd afgeleverd denken we dan ook te mogen besluiten dat betrokkene via dit visum doorreisde naar het grondgebied van de lidstaten. Betrokkene verklaarde ten slotte op 26.09.2016 per auto te zijn doorgereisd naar België waar hij diezelfde dag arriveerde en op 18.10.2016 asiel vroeg.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat de smokkelaar hem tot België heeft gebracht en hij stelde niet te weten dat hij in België arriveerde toen hij hier aankwam. Met betrekking tot een overdracht naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij via een voor hem onbekend land naar België is gereisd maar dat hij niet weet of dit land al dan niet Zwitserland was. Hij verklaarde verder ook naar België te zijn gekomen en in België asiel te hebben gevraagd.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 27.10.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 27.12.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de overname en de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde

lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken hierbij dat betrokkene stelde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat de smokkelaar hem naar België bracht. Desbetreffend merken we op dat deze verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Verder verwijzen we naar de verklaring van betrokkene dat hij stelde nooit een visumaanvraag te hebben gedaan en dat er aan hem nooit een visum in Zwitserse vertegenwoordiging werd afgeleverd. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk geregistreerd werden bij de Zwitserse vertegenwoordiging te Nairobi (KEN) en dat er ook effectief een visum in Zwitserse vertegenwoordiging werd afgeleverd aan betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat bovenstaande ook bevestigd wordt door het akkoord van de Zwitserse instanties met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde verder dat hij naar België is gekomen en dat hij in België asiel heeft gevraagd en stelde niet te weten of hij in Zwitserland was of niet. We verwijzen desbetreffend naar het feit dat de Zwitserse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene: "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." Bovenstaande impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene in België asiel vroeg geen toepassing heeft op de verantwoordelijkheid van de Zwitserse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit geldt ook voor het feit dat betrokkene stelde niet zeker te weten of hij effectief in Zwitserland is geweest. Het feit dat betrokkene al dan niet in Zwitserland was heeft geen invloed op de overname van de Zwitserse instanties.

Daarnaast wordt het door betrokkene ook niet verder aangetoond of geverifieerd dat hij niet in Zwitserland geweest zou zijn, hij sprak in dit verband enkel over binnenkomst via een voor hem onbekend land.

We merken verder op dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van

worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Verder kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen verder gewag maakte van persoonlijke ervaringen, situaties of omstandigheden in Zwitserland die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Tevens wensen we te benadrukken dat de Zwitserse instanties op instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Zwitserse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Zwitserse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We verwijzen desbetreffend ook naar de recente update van het rapport over Zwitserland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Seraina Nufer, Sarah Frehner, Adriana Romer, Marie Khammas and Constantin Hruschka., "Asylum Information Database – Country Report Switzerland", up-to-date tot 16.10.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublinverordening" aan Zwitserland worden overgedragen, zonder problemen toegang hebben tot de asielprocedure ("No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed", pagina 30).

Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorg en bijstand zal kunnen krijgen. Verder merken we op dat de Zwitserse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. (Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeloid worden naar de bevoegde Zwitserse autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op,

*“Schending van artikel 3 EVRM
Schending van de materiële motiveringsverplichting
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.3. Verzoekende partij vreest een overdracht aan Zwitserland, omdat een aantal aspecten van de Zwitserse wetgeving op gespannen voet staan met de conventie van Genève.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

“249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Müslim case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs.”¹

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.²

II.1.4. Zo voorziet artikel 26 van de Kwalificatierichtlijn:

Artikel 26

Toegang tot werk

1. De lidstaten staan personen met een vluchtelingenstatus toe onmiddellijk nadat hun deze status is verleend, een beroepsactiviteit als werknemer of zelfstandige op te nemen, waarbij de algemene voorschriften die gelden voor het beroep en de overheidsdienst moeten worden nageleefd.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat personen met een vluchtelingenstatus onder vergelijkbare voorwaarden als voor de eigen onderdanen gelden, toegang krijgen tot voorzieningen zoals het

werkgebonden onderwijsaanbod voor volwassenen, beroepsopleiding en praktische werkervaring op de arbeidsplaats.

3. De lidstaten staan personen met de subsidiaire-beschermingsstatus toe onmiddellijk nadat hun deze status is verleend een beroepsactiviteit als werknemer of zelfstandige op te nemen, waarbij de algemene voorschriften die gelden voor het beroep en de overheidsdienst moeten worden nageleefd. Hierbij kan rekening gehouden worden met de toestand van de arbeidsmarkt in de lidstaten, inclusief met het oog op de eventuele

prioritering van de toegang tot de arbeidsmarkt voor een beperkte, overeenkomstig de nationale wetgeving vast te stellen periode. De lidstaten zorgen ervoor dat personen met een subsidiaire-beschermingsstatus toegang hebben tot banen die hen worden aangeboden overeenkomstig de nationale voorschriften inzake prioritering op de arbeidsmarkt.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat personen met de subsidiaire-beschermingsstatus onder door de lidstaten te bepalen voorwaarden toegang krijgen tot voorzieningen zoals het werkgebonden onderwijsaanbod voor volwassenen, beroepsopleiding en praktische werkervaring op de arbeidsplaats.

5. Het recht dat in de lidstaten van toepassing is op de beloning, de toegang tot socialezekerheidsstelsels in verband met beroepsactiviteiten als werknemer of zelfstandige, en de andere arbeidsvoorwaarden zijn van toepassing.

Het AIDA-rapport (update tot februari 2017 http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_ch_2016update.pdf) stelt (p. 70):

“Issuance of working authorisation is under the competence of cantonal authorities and is subject to large variations in practice. Moreover, practice shows that it is very difficult for asylum seekers to access employment because of practical impediments. In addition to the priority of other persons seeking employment, the temporary nature of the legal status of the asylum seeker makes it very difficult to establish the stability requested to find and perform a job. Allocation to a canton also reduces the chance of finding work as the person is not allowed to work in another canton. Language knowledge and recognition of qualifications are further practical impediments.

Special charge³⁵⁸

The issuance of an authorisation to work by cantons is subject to the payment of the special charge established by national law for the reimbursement of social assistance benefits, departure and enforcement costs as well as the costs of the appeal procedure.³⁵⁹ The special charge is not calculated according to the individual costs generated, but serves to cover the overall costs generated by all these gainfully employed persons and their dependents. In practice, this special charge represents a substantial revenue shortfall as it amounts to 10% of the monthly income³⁶⁰ of every gainful activity and is imposed during 10 years up to a global amount of CHF 15,000.-³⁶¹ It is deducted directly from the earned income of the person concerned by the employer and transferred to the Confederation. The special charge is not reimbursed, even if the person is recognised as a refugee. This is problematic in view of the Refugee Convention. In December 2016, the Swiss parliament decided to abolish this special charge, which has been welcomed by the Swiss Refugee Council. However, this change in law is not yet in force.

Average incomes of asylum seekers are particularly low, as they often only find work in low-paid jobs.”

Op heden is deze wetswijziging echter nog niet in werking getreden.

Dit is bijzonder problematisch aangezien het de asielzoeker belemmert in de uitoefening van één van zijn basisrechten, met name voorzien in zijn onderhoud.

II.1.5. Bovendien dient de asielzoeker al zijn goederen die de waarde van 1000 Zwitserse Frank overstijgen af te staan aan de Zwitserse overheid (stuk 3).

Een dergelijke praktijk is bijzonder gecontesteerd aangezien het herinneringen aan een voor Europa duister verleden oproept.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de arbeidsmarkt, confiscatie van goederen) geenszins verenigbaar zijn met artikel 3 EVRM.

Het is dan ook verwonderlijk dat de verwerende partij hieromtrent niet motiveert in de bestreden beslissing.

Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoreus onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft, minstens kan in casu worden gesteld dat de motivering van de thans bestreden beslissing tekortschiet.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden.”

2.2. Kernpunt van het betoog van verzoeker is dat hij omwille van sociaal-economische wetgeving in Zwitserland die geldt voor asielzoekers en vluchtelingen riskeert in een situatie terecht te komen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.3. Allereerst dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker niet dienstig artikel 26 van de Kwalificatie-richtlijn kan aanhalen, dat sociaal-economische bepalingen bevat die gelden voor vreemdelingen met een vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. Het blijkt immers niet dat hij een dergelijke status heeft. Waar verzoeker zich beklaagt over het feit dat asielzoekers die wensen te werken onderhevig zijn aan een heffing vanwege de Zwitserse Staat als tegemoetkoming voor de kosten die zij veroorzaken en dat dit niet wordt teruggestort als ze worden erkend als vluchteling – wat volgens verzoeker strijdig is met de Conventie van Genève – dient de Raad er opnieuw op te wijzen dat niet blijkt dat verzoeker de hoedanigheid heeft van vluchteling in Zwitserland.

2.4. Voor zover verzoeker zich erover beklaagt dat hij als asielzoeker moeilijkheden zal ondervinden om een goedbetaalde job te vinden, onder meer gelet op het kantonnaal systeem in Zwitserland en dat hij als asielzoeker die wenst te werken onderhevig zal zijn aan een heffing vanwege de Zwitserse Staat als tegemoetkoming voor de kosten die asielzoekers veroorzaken en dat hij al zijn goederen die de waarde van 1000 Zwitserse frank overstijgen zal dienen af te staan aan de Zwitserse staat en hierbij verwijst naar een uittreksel uit het AIDA-rapport over Zwitserland van februari 2017 en naar een Reuters-persbericht van 15 januari 2016, dient de Raad vast te stellen dat dergelijke grieven niet het niveau van hardheid betreffen dat artikel 3 van het EVRM vereist.

2.5. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

2.6. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

2.7. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit wordt in casu niet aangetoond.

2.8. Verzoekers grieven zijn niet vergelijkbaar met de grieven die aan bod kwamen in het door hem geciteerde arrest M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 21 januari 2011) waarin sprake is van een vreemdeling die uitlegt, *“avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n’avoir pu faire face à aucun de ses besoins les plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger.”* (§254) en waarbij het Hof *“des conditions dans lesquelles il s’est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d’aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels”* strijdig achtte met artikel 3 EVRM (§263) en België veroordeelde wegens de Dublin-

overdracht en blootstelling aan detentie- en levensomstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM. De elementen die verzoekers zaak kenmerken en de bronnen die hij aanhaalt, kunnen niet worden vergeleken met de individuele elementen, het geheel aan rapporten over de situatie in Griekenland, de regelmaat en de inhoud ervan die voorlagen in het voormelde arrest M.S.S. v. België en Griekenland en waar van de verwerende partij destijds derhalve kon verwacht worden dat ze ervan op de hoogte was, ermee rekening hield en dienaangaande motiveerde bij het treffen van een beslissing tot weigering van verblijf met een overdracht van de betrokken asielzoeker aan Griekenland. Het blijkt ook niet dat verzoeker de verwerende partij op de hoogte bracht van de elementen die hij thans aankaart in zijn verzoekschrift, vooraleer ze de bestreden beslissing trof. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande de voor het eerst in het verzoekschrift ontwikkelde elementen. Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

2.9. De Raad merkt ten slotte nog op dat de verzoekende partij op 14 maart 2017 verwijderd werd naar Zwitserland en ter terechtzitting stelt geen bijkomende stukken te hebben die getuigen van een schending van artikel 3 van het EVRM sedert haar aankomst en daadwerkelijk verblijf in Zwitserland.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA